

6 rubla olli kautanud, tõusis ta pahha mele-
ga laua ärest ja ütles: Müüd ei aita muud,
kui pean koio minnema ja naest peksma, et
parrem kokko hoiab!!" —

Sinno, minno, meie.

Üest mees wõttis lesse naese ja kummagil
olli enne üks laps järvele jänud. Nasta pär-
rast tekkis kolmas laps weel kahhe jure.
Seal sündis siis pärrast saggedaste, kui las-
test mõnni karjus, et naene ütles: „Se on sin-
no!“ Karjus teine laps, ütles temma: „Se
on minno!“ Teggi kolmas heält, ütlesid mees
ja naene mõllemad: „Se on meie!“

Kurw mällestus.

Honso naene olli jubba tüf aega kotto ärra
omma emma jures, ja mehhel olli iggaw
ello. Ühhel päwal läks ta nabre Tõnno jure
meelt lahutama, kus tänna just lambid olli
tappetud ning temmale lamba päid ette
pandi. „Sõ nüüd, sõbber-naber, ütles Tõn-
no, egga sa kauaks lessfeks ei jä, mis sa ilma

asjata ni kurw olled!“ — Oh, armas Tõn-
no,“ ütles Hans, „mul ei lähhä toit sisse;
sest keif mis omma ees nään, tulletab mo
armast naest mele!“ — Temma naene —
olli se ka lambapea? —

Mis wahhe meistri ja selli wahhel.

Kaks selli, kingisep ja rätsep, aiasid mag-
gust jutto. „Kas tead,“ küsis kingisep, mis
wahhe minno ja mo meistri wahhel on?“ —
„Mõh, so meister on sinnust wannem ja te-
nib ennam kui sinna,“ ütles rätsep. — „Se
polle ka walle,“ kostis kingisep; „agga pea
wahhe on se: mo meister käib pühhapä-
wa rietega tõ-päwal, sest et tal tõ-ridid
ei olle, ja minna käin tõ-päwa rietega
pühhapääl, sest et mul pühhapäwa ridid
ei olle. Wata wend, seal on meie wahhe. —
Tome nüüd jälle lonkso kaks!“ —

Wäimees.

„Ma sowin head õnne, armas M.“ ütles
K., kui temmaga turro peal kokko juhtus;